...s fotograaf en vriend. Hoe hij het aanlegt, zichzelven te kieken, zult ge allicht vragen, maar dit is een vakgeheim, dat wij, hoe gaarne wij onzen lezers ook believen, hier ter plaatse niet gaarne zouden ontsluieren. Gunst, het is heel eenvoudig, zooals alles wat 'n mensch eenmaal weet, maar je moet erop komen, zie je...

We gingen na bezichtiging van de De-Genestetbank eens opsteken in hotel „Duin en Daal" dat daar vlakbij zoo heerlijk temidden van geboomte aan een vijver gelegen is, om versterkt en verfrischt onze wandeling voort te zetten, nu naar Overveen.

Langs een bekoorlijken, zich zwierig voortslingerenden duinweg daalden wij neerwaarts, en bereikten een mooi villapark; dan met een klein omwegje landden wij middenin het eigenlijke dorp Overveen, een aardig hoekje van de wereld, befaamd om zijn bloembollenteelt zooals ge weet, maar waar bij ons bezoek geen enkele bolbloem nog op de velden werd aangetroffen. Daarentegen treft men er wel een ontzettenden hoop „bollenschuren" aan, dat zijn de pakhuizen waarin de bollen worden opgeborgen. Het dorp heeft nog aardige oude huisjes. Een echt leutig knus buurtje is het, meer dan ook niet. Maar van hier leidt een mooie weg naar het nabijgelegen Brouwerskolkje, een liefelijke waterpartij temidden van golvende duinhellingen en dicht geboomte. Op den top van het hooge duin is het bekende theehuis, een verzamelplaats voor duizenden vacantie-kinderen en -menschen. Het wemelt er in den zomer van dat jonge goedje.

Hetzelfde moet erkend worden van de bekende uitspanning Kraantjelek, die, gelegen aan den voet van het historische duin de Blinkert, een vierendeel uur van het kolkje ligt.

De omgeving hier is te allen kant zeer uitnemend; de Elswoutslaan met het oude heerenhuis Elswout en heerlijk oud park, de prachtige wandelingen naar Haarlem, Aerdenhout en zoo naar Zandvoort; het nabijgelegen Heemstede, — waar ge van hier ook henen trekt — het is alles een beeld van natuurschoon. Terwijl ook aan den anderen kant van Bloemendaal, naar het Noorden dus, een rijkgeschakeerde schoone streek ligt, Santpoort, Velsen, Beverwijk, en niet ver van het dorp Bloemendaal de o vergelijkelijk mooie duinwandelingen rondom het gesticht „Meerenberg", en zoo naar de ruïne van Brederode, ook al een groot aantrekkingspunt voor uitgaansmenschen....

Zoodat dit Bloemendaal, behalve op zichzelf een der fraaiste plekken, die wij in ons land kennen, ook nog een soort van welgelegen stationnetje is, om daarvandaan uitstapjes te maken naar een omgeving zoo schitterend als... Bloemendaal zelf bijna!... S.

BUSSUM'S EEUWFEEST.

Het eeuwfeest van Bussum als zelfstandige gemeente is den 1sten Mei op eenvoudige wijze gevierd, daar de ernstige tijdsomstandigheden de vroegere plannen tot luisterrijke herdenking in duigen hebben doen vallen. Een comité van oud-Bussumsche vrouwen bood aan 't gemeentebestuur een viertal oud-Hollandsche stoelen en een antieke kast aan voor de raadszaal. Mevr. Douairière J. Roëll van Heukelom voerde daarbij het woord. Onze foto geeft een reproductie van de oorkonde, die met het geschenk overhandigd werd.

Niets bijzonders

door
P. Schravesande

15 Febr. (Westelijk front). Niets bijzonders.

Zóó stond er, heel eenvoudig en heel kort, haast al te eenvoudig en al te kort. Ze namen maar een half regeltje van de dagbladen in beslag, die enkele woorden. Daar had dien dag de grond dus niet gedreund van de charges der cavalerie, geen heldere commandostemmen hadden door de lucht geklonken, doch ook het gekerm en gekreun van vele gewonden was niet gehoord en de hospitaalsoldaten verrichtten niet hun heldhaftig werk in de vuurlinie. Er gebeurde dien dag immers niets bijzonders, zeiden de dagbladen. En met een verveeld gebaar leggen we onze courant terzijde, steken weer onze sigaar aan, die was uitgegaan toen we de effectenbeurs bestudeerden, en zeggen: „Alweer niets bijzonders."

***

„Onder den ouden beuk, juist zooals vroeger, mijn liefste," zóó had hij geschreven, en nu stond ze daar en ze wachtte hem, nu, na acht jaren, acht lange jaren. De zon bescheen haar lief kinderlijk gezichtje, en de zoele lentewind speelde met de krulletjes rond haar voorhoofd. Ze schaamde zich nu wel een klein beetje, dat ze er het eerst was, maar ze verlangde ook zoo naar hem. Acht eindelooze jaren waren ze gescheiden geweest, Line en Fritz, en ze begreep het niet hoe het mogelijk was dat de knappe, rijke Fritz Willner zóó lang op haar gewacht had. Zij zelf, och ja, ze had ook gewacht, maar hun beider wachten kon toch niet met elkaar vergeleken worden.

Zij was gedurende die acht jaren niet uit haar dorpje geweest en al dien tijd was hij het eenige lichtpunt in haar eenvoudig leven. Maar hij, haar Fritz, hij was in Amerika, in Japan, in Indië geweest. Hoevele meisjes, veel liever en mooier dan zijzelf, dacht Line dan, zou hij niet gezien hebben? En hoe gemakkelijk ware het hem geweest de liefste en mooiste uit al die meisjes mee te brengen naar zijn ouderlijk huis, want welk meisje zou er niet trotsch op zijn door hem bemind te worden? Ze hadden afscheid genomen, nu acht jaar geleden, toen Fritz negentien en Line achttien jaar was. Fritz' vader wilde niets weten van een verloving van zijn veelbelovenden eenige met een eenvoudig dorpsmeisje en had Fritz naar handelsvrienden in Amerika gezonden om den handel te bestudeeren. Toen moest hij naar Japan en Indië en Line had de vaste overtuiging dat Fritz' vader nu denken zou dat die jeugdidylle wel geëindigd zou zijn, doch hij wist niet, dat de eenige liefde van zijn zoon was achtergebleven in het kleine Duitsche dorpje, vlak bij de groote stad, waarvan vele huizen zwart berookt waren door den zwaren rook uit de schoorsteenen van haar fabrieken. Fritz had toen gezegd, dat zijn vader niet hardvochtig of onredelijk was, alleen wilde hij niet dat zijn zoon zich reeds bond op een leeftijd waarop hij zich de verantwoordelijkheid zijner daden niet bewust kon zijn. Toen hadden ze afscheid genomen en Line dacht dat ze nooit meer gelukkig zou zijn, zoolang hij weg was. Eerst hadden de dorpsmeisjes Line wel bewonderd om haar standvastig wachten, doch na enkele jaren waren ze gaan spotten, omdat Line wachtte op een prins die nooit komen zou. Line bemoeide zich nooit met de jongens van het dorp, ook niet toen de vaak hartelooze spot haar het bloed naar de wangen dreef. Ze wist dat het heel, heel lang duren zou eer hij komen kon, haar prins, doch dat hij komen zou, was zeker. Zóó diep had hij haar in de oogen gekeken met zijn vasten blik en zóó ernstig en ontroerd had zijn stem geklonken, toen hij haar zeide dat zij de eenige voor hem was op de gansche wereld, dat zij geen heilige beloften van noode had, doch zich snikkend aan zijn borst had gevlijd.

En nu, hij was gekomen. Trotsalle spotternijen, trots alle verleiding die hem in die groote wereld moest omringd hebben, was hij gekomen als haar trouwe, edele prins. En in haar

BUSSUM'S EEUWFEEST.

De vroede vaderen van de jubileerende gemeente, benevens eenige genoodigden, o.w. de Commissaris der Koningin in Noord-Holland, Jhr. mr. dr. A. Roëll. Zittend, 2e van rechts, de Burgemeester van Bussum, mr. H. Th. 's Jacob.